

Poslední rytíři Malty

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Poslední rytíři Malty

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Poslední rytíři Malty

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAlFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 199 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAlFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-75-2

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-76-9

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAlFY s.r.o.

*Těm, kteří vědí, že historie není jen soubor dat a jmen,
ale živý příběh lidí z masa a kostí –
s jejich odvahou, strachem, chybami i vítězstvími.*

*A všem milovníkům minulosti,
kteří dokáží slyšet ozvěnu dávných kroků,
cítit chlad kamenných zdí
a vidět v bitvách nejen střet armád,
ale i srdce těch, kteří v nich stáli.*

Autorská poznámka

Tento román je založen na skutečných událostech Velkého obležení Maltý roku 1565.

Každá bitva, každý velitel a každý významný okamžik má svůj reálný historický základ.

Zároveň však příběh sleduje i fiktivní postavy – Hasana a Marcuse – skrze jejichž oči se děj odvíjí.

Tyto postavy nejsou pouhým výmyslem, ale mozaikou složenou z osudů desítek anonymních bojovníků, jejichž jména se do kronik nedostala.

Každé gesto, emoce i rozhodnutí jsou zasazeny do rámce doby a podloženy dobovými záznamy a svědectvími.

Mým cílem nebylo pouze popsat, co se stalo, ale umožnit čtenáři cítit, jaké to bylo tam být – v horku srpnového slunce, v dechu střelného prachu, ve chvíli, kdy se rozhodovalo o přežití, víře a cti.

Historie je víc než minulost. Je to příběh, který žije v nás.

Prolog

Malta, jaro roku Páně 1565

Vítr od moře byl slaný a těžký, nesl s sebou pach ryb, řas a vzdáleného ohně. Nad skalnatými útesy se tyčily věže pevností, v jejichž stínech se mísil klid s neklidem, modlitby s přípravami na boj. Nebe mělo barvu olova a na horizontu, kde se moře setkávalo s oblohou, se cosi pohnulo – sotva znatelná linie temných plachet.

Marcus di Valette, mladý rytíř Řádu svatého Jana, stál na hradbách Birgu a díval se, jak se ta linie mění v lesk kovu a šum lidských hlasů, který sem doléhal jako hřmění před bouří. Nevěděl, kolik jich je, ale věděl, co znamenají. Osmané. Přicházeli jako vlna, která pohltí všechno, co jí stojí v cestě.

Daleko na druhé straně moře, na vlajkové lodi osmanské flotily, se Hasan ibn Selim opíral o zábradlí a pozoroval stejný obzor, jen z opačné strany. V jeho mysli to nebyla jen další výprava – byl to dluh, který měl být zaplacen. Malta byla trnem v patě jejich říše, poslední pevninou křižáků, která vzdorovala. Všechno, co se stane v příštích týdnech, rozhodne o tom, kdo bude vládnout ve Středomoří.

Slunce se sklánělo k západu, obloha krvácela do moře. Nad hradbami se rozhostilo ticho, jako by celý ostrov zadržel dech. A pak – první úder zvonu z pevnosti svatého Angela. Hláskari křičeli z věží, vojáci se sbíhali na hradby.

Obležení začalo.

A zatímco jeden muž skládal přísahu, že ostrov nikdy nepadne, druhý přísahal, že se stane bránou do srdce Evropy.

Kapitola 1. – Ve stínu kříže a půlměsíce

*Étienne de Corval – Malta,
duben 1565*

Vítr přinášel pach soli, plísně a prachu. Nad přístavem v Birgu kroužili rackové, jako by vycítili blížící se smrt.

„Země, která čeká na oheň,“ zamumlal Étienne a sevřel kříž na prsou. Vysoký, vyčerpaný, ale vzpřímený rytíř řádu svatého Jana stál na dřevěném molu a pozoroval pobřeží, které se chystalo stát kolbištěm dvou světů.

Za jeho zády se vraceli muži z polního cvičení, čelisti zatnuté, oči rudé od prachu. Každý tušil, že do léta bude ostrov zalit krví. Osmané se připravovali. Bylo to jako těžké dusno před bouří. A ticho před bouří je horší než bouře samotná.

„Étienne,“ oslovil ho hluboký hlas. Velmistr Jean de Valette se přiblížil bez zbroje, jen v černém plášti s bílým křížem.

„Pane,“ uklonil se rytíř.

„Co jsi viděl z paluby?“

„Hladové pobřeží. Opevnění je nedostatečné, voda omezená, vojsko vyčerpané. Ale duch... ten hoří.“

De Valette přikývl. „*Duch je náš štít. A víra meč.*“ Po chvíli mlčení dodal: „*Možná to nebude bitva. Možná to bude křížová cesta.*“

Étienne se zadíval ke katedrále sv. Vavřince. Zvony mlčely. Ale v srdcích mužů už vyzváněly.

Hasan ibn Selim – Istanbul, duben 1565

Když sultán Sulejman vstoupil do sálu, každý janičár se sklonil jako tráva před větrem. Jen Mustafa Paša zůstal vzpřímený. Hasan se napřímil a zatnul zuby. Ne kvůli neposlušnosti – ale z hrdosti, že i on bude součástí této výpravy.

„*Malta je klíč,*“ prohlásil Sulejman. Jeho hlas zněl jako kámen drcený o kámen. „*Kdo drží Maltu, ovládá moře. A kdo ovládá moře, ovládá svět.*“

Vedle sultána stál Dragut – šedovlasý vlk, jemuž se ve tváři zračila válka sama. Hasan k němu vzhlížel s posvátným respektem. Byly o něm legendy – jak rozséval hrůzu ve Španělsku, jak potápěl křesťanské lodě jako dětské hračky.

Mustafa Paša přešel místnost a stoupl si před Hasanovu jednotku. „*Tahle výprava nebude lehká,*“ řekl. „*Nepřítel je houževnatý. Ale víra je silnější než kámen.*“

Hasan polkl. V mysli se mu promítaly výjevy z Korfu, kde naposledy viděl hořící přístavy. „*Inšá Alláh*,“ zašeptal si pro sebe.

Po audienci stál Hasan sám na nádvoří a pozoroval západ slunce nad Bosforem. Odtud se brzy vydají na západ. Do neznámého ostrova, který byl pro jeho národ výzvou i pokušením.

Nad ním zazpíval muezzin. A Hasan věděl, že jeho život už nikdy nebude stejný.

Kapitola 2. – Předtuchy

Isabella Farrugia – Birgu, Malta

Dům Farrugiů stál u svahu nad přístavem, odkud bylo vidět jak na moře, tak na hlavní pevnosti ostrova. Od brzkého rána se v ulicích ozýval klapot dřeváků, dusot koní a hrubé hlasy vojáků. Isabella stála u otevřeného okna a sledovala, jak mladíci nesou sudy s vodou do pevnosti Saint Angelo.

„Tolik tváří... tolik strachu,“ zašeptala.

„Měla bys být uvnitř,“ ozval se její starší bratr Tommaso od dveří. „Věci se mění. A ženy by měly být v bezpečí.“

„V bezpečí? Tady na ostrově?“ odvětila klidně a obrátila se k němu. *„Tahle válka nezůstane za hradbami. Až přijde, spolkne nás všechny – muže i ženy.“*

Tommaso zmlkl. Věděl, že Isabella nemluví z dívčího rozmaru. Jejich matka zemřela při osmanském nájezdu před lety – a Isabellu to změnilo. Odmítla sňatky, vstoupila do ženského laického řádu, a přesto zůstala ve svém domě, připravena sloužit jako ranhojička.

To ráno vešla do místní lazaret. Byla tmavá, zatuchlá, ale plná pohybu. Jeptišky připravovaly obvazy, rozdávaly masti. Isabella se přidala bez jediného slova, jak to dělala už měsíce.

Když jedna z jeptišek zakopla o prázdný sud, Isabella ji zachytila a tiše řekla: „*Brzy nebudeme mít ani tolik.*“

Její ruce už voněly po octu a tymiánu, když slyšela křik zvenčí: „*Z přístavu! Lod'! Lod'!*“

Vyběhla ven. Na horizontu se objevilo několik malých rybářských člunů a jedna větší obchodní loď. Žádná pomoc. Žádná armáda. Jen mlčení z Evropy.

Isabella stála na pobřeží a sevřela růženec. „*Pane, neprosím o zázrak. Jen o sílu. Abych nenechala tyto lidi padnout.*“

Hasan ibn Selim – poblíž Rhodu, na palubě osmanské galeje

Moře vonělo po síře a rybině. Plachty praskaly ve větru. Flotila se táhla jako nekonečný had – galeje, galéry, zásobovací lodě, dřevěné plovoucí pevnosti.

Hasan seděl u zábradlí a hleděl na postavu, která stála na kapitánském můstku. Dragut.

Byl jiný, než si ho představoval. Menší než Mustafa, šlachovitý, s očima mořského vlka. Mluvil tiše, ale jeho slova měla váhu řetězů.

„*Víš, kdo je tvůj nepřítel, chlapče?*“ zeptal se náhle, aniž by se otočil.

Hasan ztuhl. Nečekal, že se s ním sám Dragut začne bavit.

„*Křesťané, pane...*“ odpověděl váhavě.

„*Omyl,*“ přerušil ho Dragut. „Nepřítel je víra bez síly. Víra, která se bojí krve. Víra, která čeká na zázrak místo toho, aby jednala.“

Hasan polkl. „*A Malta...?*“

„*Malta je hnízdo vos. Malé, ale smrtelně nebezpečné. A my? My jsme plamen.*“ Dragut se konečně otočil. Jeho tvář byla zjizvená, pravé oko mírně zakalené. „*Vypálíme to hnízdo do prachu.*“

Po těch slovech se rozešel mezi důstojníky. Vojáci ustupovali, ale s úctou. Hasan ucítil mrazení.

Když se v noci díval na temné moře, slyšel šepot. Možná to byla modlitba. Nebo vzpomínka. Nebo předtucha. Ale věděl, že tenhle muž – Dragut – má v sobě oheň, který pohltí i ty, co ho následují.

Kapitola 3. – Ostrov, který nemá padnout

Étienne de Corval – Pevnost Saint Elmo, květen 1565

Kameny pod jeho nohama byly prasklé, některé vlhké. Pevnost Saint Elmo stála na skalnatém výběžku poloostrova Sciberras jako osamělý štít proti východu. Byla malá, ale statečně čelila všem, kteří přišli z moře.

Étienne přešel dřevěný mostek přes šachtu a zavolal na stráž. Muži jej poznali podle pláště řádu a vpustili dovnitř. Vůně soli, zatuchliny a železa ho praštila do tváře. Tohle nebyla pevnost – to byla léčka.

„Podkopané základy. Nedostatek střeliva. Zásoby na deset dní, ne víc,“ shrnul kapitán Del Rio, který velel posádce.

„Kolik mužů?“

„Sto třicet. Ale polovina jsou civilní pomocníci.“

Étienne přešel k východní hradbě. Odtud bylo vidět širé moře – a někde tam, za horizontem, už pluly lodě Mustafy Paši. Rytíř sevřel zábradlí a v duchu se pomodlil.

„Pevnost musí držet co nejdéle,“ řekl tiše. *„Až přijdou...“*

„...tak nás rozdrtí jako skořápku,“ přerušil ho Del Rio.
„Ale rozdrtí nás pomalu. A to jim vezme čas.“

Étienne se vrátil do Birgu za svítání. Na ulicích lidé už vařili, ženy šily, děti roznášely vodu. Isabella ho zahlédla a přišla k němu s miskou teplého kozího mléka.

„Došli jste až na Saint Elmo?“ zeptala se.

„Ano.“

„A?“

„Krásný výhled,“ pousmál se. Ale v očích měl mlhu. A v hlavě čísla: 130 mužů. Deset dní. Jedna naděje.

Hasan ibn Selim – Jižně od Malty, na moři

„TAM!“ zakřičel někdo z přední galeje. Vojáci se sběhli k levoboku. I Hasan se přitiskl k zábradlí a pak ho uviděl. Ostrov. Holý, skalnatý, jako ztuhlá pěst trčící z moře.

Byla to Malta.

„To je všechno?“ ušklíbl se vedle něj jeden důstojník.
„Tohle budeme dobývat měsíc?“

Hasan mlčel. V dálce se zvedaly věže a zdi. Nevelké, ale ostré. A moře kolem nich zpívalo píseň starých duchů.

Dragut stál na přídi jako socha. Když všichni šeptali, on mlčel. Teprve když se flotila přiblížila blíž, obrátil se k Mustafovi, který přišel z druhé lodi.

„Ostrov je připraven,“ řekl Dragut. „Otázka je, zda jsme připraveni my.“

Mustafa se nenechal vyvést z míry. *„Přijdeme jako oheň. A odejdeme jako vládci.“*

„Oheň často spálí i toho, kdo ho nese,“ odpověděl Dragut, a pak odešel bez dalšího slova.

Hasan cítil zvláštní tlak na hrudi. Nebyla to jen očekávaná bitva. Bylo to něco hlubšího. Ostrov ho přitahoval, ale zároveň odpuzoval. Jakoby věděl, že tady se z chlapců stávají stíny.

Večer napsal krátkou větu do svého deníku:

Malta je blízko. A se mnou je ticho, které nikdy předtím nebylo tak hlasité.

Kapitola 4. – První rána

Étienne de Corval – Pevnost Saint Elmo, konec května 1565

Ráno začalo jako každé jiné – mlha nad mořem, křik racků, zápach soli. Ale pak se to změnilo.

Nejdřív ticho.

Pak zablesknutí na pobřeží. A v následující vteřině – rachot, který otrásl celou pevností.

Étienne popadl prilbu a rozběhl se nahoru na hradby. Dělová koule prorazila jižní zeď a vylomila kus zdiva. Vojáci běželi s lopatami a trámovým. Prach jim dusil plíce.

„To je začátek,“ řekl si Étienne nahlas, spíš aby přehlušil vlastní strach.

Další rána – tentokrát blíž.

Del Rio k němu přiskočil. *„Mají alespoň deset baterií. A střílí koordinovaně. Tohle je umění.“*

Étienne přikývl. Ale pod helmou se potil. Každá rána dělostřelectva odnášela kus jejich času. A čas byl to jediné, co měli.

Uvnitř pevnosti se sesypalo schodiště. Zraněný mladík se svíjel pod kameny. Étienne ho vytáhl za límec a donesl ke kapli. Jeptiška mu omývala ránu, zatímco jiná

podávala dřevěný kříž. Všichni věděli, že tohle je jen začátek.

K večeru ostřelování utichlo. Ale Étienne věděl, že to není konec. Je to jen nádech. A pak přijde rána.

Hasan ibn Selim – Osmanské dělostřelecké postavení pod Saint Elmem

Hasan běžel s pytlek střelného prachu. Byl těžký a horký, pot mu stékal po zádech, ale srdce mu tlouklo rychleji než kdy dřív – tlučeš pro válku, říkal si.

Děla byla rozestavena v oblouku kolem poloostrova. Mnohá z nich byla nová, litinová, zdobená reliéfy. Každé mělo vlastní posádku – silné muže se zjizvenými pažemi a výrazy, které se nikdy nesmály.

Dragut sám dohlížel na rozmístění baterií. Měřil vzdálenosti, počítal úhly. Jeho hlas zněl klidně, ale ostře.

„Neztrácejte střelný prach. Každá rána musí mít smysl.“

Hasan poklekl vedle jednoho z děl. Voják vedle něj – starší muž s jedním okem – se k němu naklonil.

„Poprvé?“

Hasan přikývl.

„Tak drž jazyk za zuby, oči otevřené a prsty dál od hlavně.“

Padl rozkaz. První salva. A pak druhá. Půda se zachvěla. Kameny z pevnosti odlétaly do vzduchu jako ptáci beze smyslu.

A pak... se z pevnosti ozvala odpověď. Záplava kouře a kulí, které přelétly nad jejich hlavami.

Hasan se stáhl do úkrytu. Srdce mu bušilo jako buben. Přál si být statečný. Ale všechno v něm křičelo: tohle je skutečné.

U nohou mu ležel úlomek kamene. Vzal ho do ruky. Byl teplý – jako živý.

Večer si opět sedl s deníkem.

Děla zpívají. Jejich píseň je bez melodie, ale má smysl. Každá rána je jako podpis – krví.

Kapitola 5. – Krev a kámen

Étienne de Corval – Saint Elmo

Horko bylo dusivé. Prach z trosek se míchal s potem a krví. Étienne už nerozeznával pach síry od pachu smrti. Jen únava – ta byla všudypřítomná. Ale musel dál.

U zdi se zhroutil mladý rytíř jménem Jacques. „*Nemůžu dál...*“ šeptal, oči plné prachu, ne slz – těch už nezbylo.

Étienne k němu poklekl. „*Nemusíš být hrdina. Jen musíš vydržet do rána. Pak už jen další den. Pak další. My tady nejsme proto, abychom vyhráli. Jsme tu proto, aby oni prohráli.*“

Jacques kývl. Nesměle. Ale zvedl se. A to stačilo.

Když se Étienne dostal do improvizované ošetrovny v kapli, Isabella právě měnila obvaz starému rytíři bez ruky.

„*Děje se něco?*“ zeptala se, když vešel.

„*Jen jsme dnes ještě neumřeli. Je to dost?*“ usmál se vyčerpaně.

Ona se na něj podívala. Dlouze. A pak přikývla.

„*Je to víc, než si myslíš.*“